

CURIERUL MISIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XXI, 1941.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 6.

CUPRINS:

- Dela Institutul Biblic
- Din viața refugiaților
- Porunca a X-a din Decalog
- Vipera
- Dreptul de a avea și datoria de a da
- Lucrarea misionară medicală
- Pregătire potrivită pentru lucrarea misionară medicală
- Cincisprezece minute misionare
- Aviz important
- Dar de bunăvoie și sacrificiu
- Exemple de dărnicie și binecuvântările dărnicii
- Sfârșit de cale

Dela Institutul Biblic

Ca o cetate așezată pe un munte, ce nu se poate ascunde de ochii trecătorului, străjuește în câmpia Bârsei, Institutul Biblic, numit de mulți cetatea de scăpare a tineretului Advent. Chiar de la prima intrare în clădirea Institutului, capeti impresia că te afli într'un loc sfânt. În toate părțile se poate vedea ordine, curățenie și disciplină. Aci, tineretul nostru, nădejdea de mâine a bisericii advente, se pregătește zi de zi, pentru a lua asupra-și răspunderile cele mari și să poată înfrunta vremurile de criză ce vor veni peste locuitorii pământului. Cu o răbdare vrednică de luat în seamă, profesorii se străduiesc să formeze și să modeleze materialul cel plastic. Pe lângă cunoștințele ce le pot primi tinerii aci, ei au ocazie să-și formeze caracterul, — lucrare numită cu drept cuvânt: „Cea mai mare lucrare încredințată vreodată oamenilor”. Biserica așteaptă dela acest Institut și dela educatorii puși de Dumnezeu acolo, să dea societății bărbați cu multe cunoștințe și experiențe în cele religioase, și nădăjduim că nu va fi decepționată. Pe lângă cunoștințele din cărți, nivelul moral și spiritual trebuie să fie la înălțime. Din diferite părți ale țării cu mentalități deosebite, tinerii vin la Institut și aci sunt transfor-

mați ca într'un laborator. Ei trebuie să învețe multe și să se desvețe de multe.

Camera de audiență

Camera de rugăciune, unde tinerii se retrag pentru meditație și reculegere sufletească a fost numită camera de audiență a Marelui Impărat. Dorința după biruință, asupra păcatului și a eului personal, mână pe tinerii noștri în această cămaruță de audiență. Aci, în liniște solemnă, ei vorbesc cu Isus, cel mai bun prieten al elevilor. Pereții acestei cămaruțe se pare că redau ecoul acelor rugăciuni sincere însoțite de lacrimi și suspinuri. Aci s'au dat multe bătălii sufletești, s'au câștigat multe și frumoase biruinți și s'au luat hotăriri mari — hotăriri cari vor avea urmări veșnice.

Pe o măsuță, așezată în mijlocul camerei, se află Biblia, Calea către Hristos și trei cărți, numite „Cărțile de Amintire”. În aceste cărți tinerii înregistrează, fără să semneze, unele din gândurile, luptele și biruințele ce le-au câștigat în camera de audiență. Iată câteva din aceste gânduri pe cari le-am spicuit din cărțile de amintire.

„Am intrat în camera de rugăciune ca un biruit... și am ieșit prin harul și puterea bunului Isus, biruitor!”

„CURIERUL MISIONAR”

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10

Abonamentul pe un an lei 100

„Hristos, salvatorul meu, mângâierea mea!”

„Ispitele cele rele ale lumii au influențat sufletul meu, însă aceste clipe pe cari le-am petrecut înaintea Ta, Doamne, au fost un balsam pentru mine!”

„Ce mare bucurie este când simți ușurarea în suflet! Să te pleci în umilință la picioarele Mântuitorului, recunoscându-te slab și păcătos și să te ridici cu asigurarea: „Ești iertat și ești primit!” O, Doamne Isuse, mântuește sufletul meu!”

„O, Tatăl nostru care ești în ceruri, cât ești Tu de bun și cât de mult ne-ai iubit Tu, încât ai dat pe singurul Tău Fiu, pentru păcatele noastre, pentru ca să avem viață veșnică prin El. Tu nu dorești moartea păcătosului, ci mai degrabă dorești să ne întoarcem la Tine și să trăim. În Tine pot totul Doamne, căci Tu mă întărești!”

„Am intrat în camera de audiență unde îmi pot mărturisi păcatele mele, apoi am ieșit convins că Isus mă iartă. Eu mă simt fericit că pot sta lângă Isus! Doamne Isuse, te rog să-mi dai o alifie pentru ochi ca să pot sta lângă Tine. În mâinile Tale mă încredințez cu tot ce am, izbăvește-mă Doamne, Dumnezeu adevărat!”

„Inima mea a fost profund mișcată când am stat de vorbă cu Bunul Dumnezeu: am ieșit cu asigurarea: fiule, păcatele îți sunt iertate! Domnul să fie binecuvântat! O, Doamne, miluește-mă!”

„În timpul orei mele de rugăciune am avut presimțirea că Domnul este aproape să vină și să ia pe cei credincioși. Eu îl rog să mă ajute ca să pot fi gata la venirea Lui și să pot zice: „Vino Doamne Isus!”

„Sunt fericit că păcatele mele pot fi curățite prin sângele dătător de viață al lui Isus. Lăudat să fii Doamne Isuse pentru marea jertfă pe care ai dat-o și pentru mine păcătosul și mulțumiri continue. Îți voi aduce pentru aceasta. Ajută-mă te rog!”

„Simt în inima mea ce nu am simțit niciodată în viața mea!”

„O, ce plăcut e la picioarele Domnului aici! Dacă aci pe pământul acesta blestemat e așa de bine lângă Isus, atunci cum va fi pe noul pământ? Facă bunul Dumnezeu ca de acel pământ fericit să pot avea parte nu numai eu, ci și toți cei ce-L caută din toată inima!”

„Cele mai frumoase clipe din viața mea, sunt acestea pe cari le petrec înaintea lui Isus în camera de rugăciune. Doresc ca Domnul să-mi ajute să pot sta totdeauna cu El în Impărăția Sa!”

„Inima mea și tot cea am le predau Ție, Isuse. Te rog curățește-mă și ajută-mă să pot sta lângă Tine, Isuse al meu! Ajută-mă să câștig biruința în această săptămână de rugăciune!”

„Simt în inima mea o adâncă mângâiere. Simt în inima mea iertarea păcatelor mele și prezența Duhului Sfânt. De aceea doresc să mă consacru pe altarul Său cu tot ce am, cu corp și suflet”.

„Aici, am căzut pe piatra mântuirii, căpătând asigurarea izbăvirii. Aici, în fața desăvârșitei sfințenii a blândului meu Mântuitor, am înțeles adevărata umilire de sine, fiind golit de eul personal. Doresc să mențin o așa stare, îmi place, Mântuitorule, ajută-mă!”

„Binecuvântat să fie Dumnezeu care nu mi-a respins rugăciunea, și nu m'a îndepărtat de bunătatea Lui. Dar El era străpuns pentru

păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pace a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Isa. 53, 5. O, ce iubire minunată pentru sârmanul păcătos! Mulțumesc din toată inima Domnului pentru că m'a cuprins și pe mine în această iubire!”

„O, ce minune! să vii cu o inimă murdară și cu o povară de păcate și să te întorci înapoi încărcat de daruri bune și de binecuvântări! Numai Dumnezeu poate face aceasta!”

„O, Doamne te rog să fii Tu cu mine pe aspra cărare a vieții. Eu te iau pe Tine drept scut și adăpost. Ajută-mă Tu și condu-mă Tu. Eu cred și sper!”

„Dorința mea fierbinte a fost ca tata să vină la credință. M'am rugat Tatălui nostru ceresc pentru aceasta și El a ascultat umila mea rugăciune, a mișcat inima tatălui meu, și a făcut să-și dea seama de păcatele lui, să se vadă că e gol și murdar. Am primit ieri o scrisoare dela dânsul în care îmi spune că s'a hotărît să urmeze Domnului...”

Iubiți frați părinți, tați și mame: trimiteți copiii voștri la școlile noastre și nădăjduesc că nu veți regreta. Comunitățile ar trebui să facă planuri, să încurajeze pe tinerii meritoși să vină la școală.

M. Manea

Comunitatea slavă din New-York

Din viața refugiaților

Iarna a trecut. Grâul și secara ce-am semănat în toamnă nu știm dacă vor fi tot așa de bune ca anul trecut, pentru a avea pâinea cea de toate zilele în deajuns. Iarna aceasta, prin schimbările ei neprielnice ogoarelor însămânțate ne-a stricat grâul ce l-am semănat. Pământul a înghețat înainte de a ninge, iar vânturile ce vin dinspre Marea Neagră au pătruns până la rădăcina firului de grâu care a degenerat. Totuși bun e Dumnezeu. El ne-a mai lăsat puțin să avem de sămânță și să mâncăm până la toamnă. Pământul nostru e pământ bun și mănos și o să semănăm acum în primăvară de toate ca să câștigăm pierderile dela grâu. Numai cei leneși n'au ce mânca în aceste locuri, dar cei harnici și muncitori au să fie sătui de bună-tăți. Dar, toate le-am face noi, numai pace să fie în țara noastră. Gânduri pesimiste ne frământau. Presimțiri revoltătoare ne turburau în-lăuntrul nostru. Simțeam că ne apropiem de timpuri grele. Nu-i nimic, omul e dator să muncească pentru a putea trăi. Au venit lunile Februarie, Martie. Să mergem la ogoare. Primăvara a venit mai de timpuriu, deși cam rece. Reprezentanții societăților vin să facă contracte cu plugarii ca să cultive floarea soarelui, bumbac, sfeclă, porumb, etc., A venit 15 Martie 1940; să mergem să semănăm floarea soarelui. Anul acesta să semănăm mai multă. Noi să arăm 11 pogoane cu floarea soarelui căci e mai bănoasă. Să arăm mai de vreme ca să se coacă mai în vară; zis și făcut. Anul acesta vom avea mult ulei. Toată lumea se va sătura de ulei bun și ieftin. Rând pe rând tot pământul a fost însămânțat. S'a semănat așa de mult încât anul acesta întrece pe toți anii dinainte. Bucuria muncitorului că-și va mânca pâinea pregătită prin sudoarea frunții lui. Bunul Dumnezeu a avut grijă să ude sămânța, să răsară și să crească. Dela însămânțare până la sapă muncitorul are un mic repaus să-și mai aranjeze gospodăria.

În afara țării noastre este război. Dar noi avem curaj. Punem tot satul mână dela mână și cumpărăm un aparat de radio. Dela vecinii țării înțelegem unele schimbări în atitudine. Însă noi am muncit mai departe. Ce-o vrea Dumnezeu. Toate semănăturile s'au făcut mari și frumoase. Toate grădinile au înflorit; zarzavaturile au crescut. Tot săracul își agonisea pentru iarnă. Vine secerișul. Grâul a fost atins de mană; pae multe și boabe puține. Svonurile din ce în ce se îmulțesc. Se apropie timpuri de groază. Posturile

de radio din Bulgaria și Turcia vorbesc relativ la planul ce se va executa — Cedarea Cadrilaterului — „Vorbesc din dușmănie”, ziceam noi cu inima pe jumătate. Pe ici și colo marii proprietari începeau să-și care bagajele cu camioanele. Lucru ciudat. S'a cedat! Nu ne spunea nimeni. A venit și timpul. Ordin pentru evacuarea animalelor. Atunci am înțeles: S'a cedat. Va veni și timpul să plecăm și noi . . . dar cum să plecăm? Nici n'am treerat! Ce vom mânca? Recolta de pe câmp înfloritoare! De mulți ani nu s'a văzut așa belșug în aceste locuri. Grădinile de zarzavaturi erau încărcate. Peste 10 — 15 zile începea strânsul roadelor. Bani nu avem. Casele și curțile ce le-am îngrijit cu hărnicie nu le vom mai avea. Unde vom merge? Cum vom căra bagajele? Nu, nu plecăm. Rămânem aici. Tot vom muri noi în mizerie pe drumuri. Dar e schimb de populație; nu ne va lăsa. Vom pierde drepturile. S'bucium sufletesc neînțeles. O Doamne, ce vei face Tu cu noi? A venit timpul mai mult ca oricând ca Tu să ne iei sub ocrotirea Ta.

Plânge satul. Rând pe rând începe să plece oamenii. Toată ziua și noaptea se aude scârțâitul scândurilor și bătaia ciocanului. Se face pregătirea căruțelor, împachetarea bagajelor. Ce vom da de mâncare vitelor pe drum? N'avem unde să punem. Pârâitul scândurilor se aude neîncetat. În prea multă mizerie ființa și sufletul omului devine dârz. Nicio scăpare. S'au întăritat și animalele. Parcă și ele plâng. Căinii rămași credincioși la posturile lor nu-și mai găsesc stăpânii. Plâng. Peregrinii au pornit. Băștinașii turci privesc din poartă lung și întrebă: Nerde-gideri? (unde te duci?) Le răspundem în limba lor: bilmeri (nu știm), în România. Ne privesc cu jale, dau din cap, ne compătimesc și ne zic: Nerde-gideri-dur-burda (unde mergeți? Stați aici.) Sunt vecinii noștri cu cari am trăit împreună în satul nostru. Trebuie să mergem.

Căldură mare, ca în miez de vară. Șoseaua e prăfuită, căci piatra cea albă așternută pe șosea s'a măcinat de ronțăitul miilor de roate ce scârțâie de povara ce apasă deasupra lor. Ne înșurim în caravane pe șoseaua aglomerată ce duce spre locul pe unde putem trece noua graniță. Copii și femei, fete și băieți, odrasle învățate cu mizeria vieții, duc jugul cel greu în aceste zile cernite. Soarele dogorește frunțile îmbăcsite de sudoarea și pulberea ridicată de sub roatele și picioarele călătorilor. În șanțul de lângă șosea, o căruță răsturnată, și cele ale unei case sără-

căcioase împrăstiate; pare c'ar cere ajutor. Un copil alături îl păzește; așteaptă să vie tata cu roata ce a mers s'o repare undeva. Circulația neîntreruptă. Omul fuge înainte și înapoi ca de teama urgiilor. Vacile și vițeii sunt legate de căruțele noastre. Drum greu. Fiecare ar fi dorit să ajungă mai repede unde a plecat. Dar trebuie să așteptăm rândul câte două zile pentru a putea trece punctul de trecere — Dunărea. E noaptea. Trebuie să coborâm jos în port să urcăm căruța pe șlepuri. Drumul e plin cu nisip și chiar cu lacuri. Am greșit drumul și ajungem într'o băltoacă. Caii sunt oboșiți și bagajul greu. Avem nevoie de ajutor, dar cine să ne dea? Fiecare e ocupat cu ale lui. Unii nepăsători, alții nu voiau, fiind sătui de greutatea ce le aduseseră aceste timpuri. Lumină aproape deloc noaptea. Intrăm în locul acela. Nu mai țineam seama că ne murdărim sau că suntem îmbrăcați. Disperați, ajutam cailor, strigam și animalele și-au pus în joc puterile lor și de-abia am scăpat. Hainele ni s'au udat. Noaptea-i rece, dar rămânem pe loc; mai așteptăm.

Am trecut și Dunărea. Unde vom merge, nici noi nu știm. Doar viața să ni-o scăpăm . . . Ajungem la stația de imbarcare plină de bagaje îngrămădite. Fiecare locuitor refugiat are și câteva păsări de curte. A luat câteva, ca acolo unde va merge să împodobească gospodăria cu ele. Restul le-a dat mai mult pe nimic când a plecat din sat. Sufere copilașii, dar și mamele. Se văd diferite scene triste. O mamă încălzește apă într'un vas, ia niște pietre pe cari le folosește ca pirostria și își curăță copilul făcându-i baie la căldura soarelui, copil doar de 2-3 luni. Suntem de o săptămână pe drum și așteptăm să ne dea vagoane să ne ducă pentru a ne încartirui undeva prin județul Ialomița. Au venit timpuri foarte grele pentru unele femei. Ele trebuie să-și conducă singure caii sau boii; trebuie să-și aranjeze bagajul de acasă în căruțe, să poarte povara copilașilor și să se îngrijească și de hrană. Grijă ca să nu rămână în urmă de convoiul în care poate mai au un prieten sau o prietenă pentru nevoie, le face și mai tremurânde, cu un sentiment de groază. Bărbații lor sunt concentrați și încă n'au ajuns acasă. Obiectele sunt ținute și pe drumuri. Cine să le mai ia când nimeni nu poate să-și ia pe ale sale?

„Măine la ora 10 se închide granița; nu mai are nimeni voie să treacă înapoi”, se auzea dela unii oameni. „Cum se poate? Avem lucruri de adus și avem și doi copii acolo. Ce facem?” Trebuie să le aruncăm pe celălalt mal al Dunării și repede ne înapoiem ca să nu ne prindă Bulgarii. Din când în când mai venea câte un demnitar de pe la Ministerale noastre și ne încuraja, zicând:

„Săteni Români! Să fiți liniștiți și cărați-vă totul în mod pașnic. Noi vom închide granița numai atunci când toți Românii vor fi retrași din Cadrilater. Fiecăruia i se va da ceea ce ați lăsat în urmă. Nimic nu veți pierde”. Și'n sufletul nostru începu să licărească din nou scânteia speranței.

Pe drumul lung, sub arșița soarelui, în urma unei căruțe încărcate, merge un moșneag îngândurat de atâtea necazuri ce le-a îngrămadit timpul deasupra bătrâneții lui. „Nici acum, când căruntețele mă doboară, n'am un pic de odihnă, iar copilașii mei vor rămâne în urma mea mai pribegi ca mine. De ne-ar da Dumnezeu sănătate, nouă și vitelor noastre!” Merge înainte rechemându-și prin memoria-i ruginită crâmpie din sbuciumata-i vieată ce în curând va dispărea în locul tăcerii. Un băiețan poartă un cal slăbănog de căpăstru. „Ce e măi Radule?” Cu suspine printre buze și cu lacrimi printre gene, răspunde: „Ne-a murit calul dela căruță”. Rămas în drum, unii dintre călători împreună cu Crucea Roșie îi dă un mic ajutor. E criză. Cine să ne vie'n ajutor?

Vine timpul când pentru ultima dată ne vedem gospodăriile și recoltele gata pentru strâns, pământul din care iese aurul țărănilor și pâinea zilnică.

Adio, câmpii mănoase, alte picioare te vor călca și alte graiuri se vor auzi prin recoltele tale. Tu mi-ai dat atâtea vreme din rodul tău să pot trăi. Adio, recolta mea. Pentru tine m'au înțepat măcăcinii, m'a pârlit soarele și sudoarea a curs pe fruntea și trupul meu. Tu rămâi și eu voi duce dorul tău, voi fi lipsit fără de tine și vieța-mi grea îmi va fi. Adio, scumpa mea gospodărie, de-acum pustie vei rămâne!

Adio, scumpa mea biserică! Intre zidurile tale m'am bucurat. Adu-ți aminte Doamne, căci de aici am suspinat noi după Tine. Aici ne-am hotărât să fim ai Tăi. Aici ne-am înnoit legămintele cu Tine. Te rugăm să nu ne uii în veci, Tată, căci aici am văzut și cunoscut păcătoșenia noastră și tot aici și dreptatea Ta. O, Doamne, nu uita tineretul Tău de aici; ei s'au hotărât să Te urmeze de aproape pe Tine, ca să-i păzești de momelile ispitelor și încercărilor din astă lume.

Am plecat cu nădejde sdruncinată și desamăgiți. Mai treceam poate ultima dată peste Dunăre. La îndemâna noastră avem un ziar recent. Ce-o mai fi spunând veștile din lume?

Trenurile ne-au dus departe. Pentru un timp vom fi plasați pe la casele oamenilor. Oameni răi, cari n'au trecut prin asemenea încercări, fără de inimă, ne asvârle lucrurile

afară din case; nu vrea să ne primească. Inchiide porțile și ușile. Autoritățile le impun să ne primească. Ne primesc în sfârșit, dar nu putem face nimic, nici măcar focul pentru mâncare. În curțile și casele lor ne furau obiectele ce ne mai rămăsese. Suntem refugiați. Femeile ce stăteau lângă lucrurile casei împrăștiate, plângeau. Optzeci de zile am stat în felul acesta. Așteptam din zi în zi ce se va face cu noi. Eram îngrijorați căci iarna era aproape și noi n'aveam nicio pregătire. Multe neplăceri am mai avut.

Pe ici și colo se auzea că ne stabilește în județul Tulcea. Până la jumătatea săptămânii așteptam și doream să vie ordinul de plecare. Când veneau zilele Joi și Vineri eram într'o luptă sufletească: Ce vom face dacă va veni ordinul în ziua Domnului? Grea cercare pentru noi.

Rugăciunile noastre se îndreptau către ceruri: „O, Doamne, nu ne lăsa să fim încercați peste puterile noastre”. Vine luna Noembrie și noi suntem tot pe loc. Mulțumită Tatălui nostru ceresc toamna a fost iungă ca să nu piară toți nenorociții. A venit în sfârșit ordinul într'o Miercuri. S'au încărcat vagoanele, dar trebuie să mergem pe jos cu caii și cu căruțele goale. Vom merge. Vântul începe să sufle pe la urechile noastre. Drumul e lung: Urziceni — Tândărei — Vadul — Hârșova — Tulcea. E așa ger, doar zăpada mai lipsește. Patru zile prin vifor! Opream câteva ceasuri pe noapte pentru a se odihni animalele. Vagoanele au ajuns în gară, unde trebuie să debarcăm. Frigul nu slăbește deloc. Copilașii stau sgribuliți în ger. „Unde e

Tineri din Comunitatea spaniolă, New-York

casa noastră mămico?” întrebă ei. „Acolo e cald mămițico, cu ce facem focul?” Biata mamă îi răspunde cum se pricepe în asemenea împrejurări. „Mămițico, dar pâine cine ne-a făcut? Mi-e frig”. Tocmai după două zile vine o mașină C. F. R. să transporte copiii. Prea târziu însă, căci copiii au fost transportați cu căruțele și au fost cantonați pentru moment în școala primară. Comuna ne-a dat ajutor de am cărat bagajul.

Fiecare om a intrat în câte o cămăruță caldă, iar vitele au intrat în grajduri. Bine că am ajuns și până aici.

De-acum înainte alte greutăți se vor ivi. Primul gând este să ne îngrijim de hrana necesară pentru noi și pentru animalele ce ne-au mai rămas. Micile noastre rezerve din anul trecut s'au terminat. Nicio speranță să mai adunăm la vară altele. Grâu de toamnă n'am semănat, deoarece la 6 — 7 Decembrie am fost instalați pentru iarnă ca să nu murim în frig și munca noastră s'a pierdut. Noi țărani n'avem alt ajutor decât ce-l scoatem din recolta ce-o muncim. De data aceasta nu așteptăm nimic, deoarece recolta nu avem. Toate averile noastre și toată recolta prin ajutorul căreia putem trăi un an de zile înainte, au rămas în Cadrilater. Hrana s'a terminat. Cerșim. Câte greutăți se îngămădesc pe capul nostru! Bunul Dumnezeu poate S'o îndura de noi. Mulți dintre noi au copilași mulți și mai ales ei au nevoie de pâine. Insuficiența de hrană te predispune la slăbiciune și deschide poarta pentru intrarea bolilor în corp. Printre unii deja a început, mai ales frigurile. Vieța e scumpă și e greu de trăit, mai ales pentru noi cari suntem lipsiți de toate. În tot timpul mintea noastră e îndreptată numai la greutățile ce ne impresoaară.

Vine primăvara cu frumusețea ei, dar nici ea nu poate să ne schimbe situația. Incepem semănăturile de primăvară. Arăm cu toată nădejdea. Intr'una din zile vine însă un ordin: Veți pleca din această comună, veți fi mutați. Semănăturile iarăși au rămas în pământ. Am muncit în zadar și sămânța e pierdută. A plecat o parte și a mai rămas una din refugiații Comunei. Nu suntem siguri dacă rămânem pe loc. N'avem curaj pentru muncă căci știm că munca noastră nu va fi răsplătită. Sufletul nostru ne este turburat și vieța sdruncinată.

Timpul trece, iar noi rămânem mai departe subjugăți de poverile grele și ducem o vieată de sclavie robită, rozându-ne viermele mizeriei. Avem însă toată nădejdea în grija ocrotitoare a bunului Dumnezeu care ne va trece cu bine.

Florea Dumitrașcu

Porunca X-a din Decalog

„Să nu poțtești casa aproapelui tău; să nu poțtești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici asinul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău”. Exod 20, 17.

Ca un bun Fariseu, Pavel cunoștea bine legea. El cetise și studiasc prescriptiile ei, și-i cunoștea toate amănuntele. Nicio iotă sau un corn de literă n'a scăpat atenției lui. Dar numai după ce însemnătatea poruncii a zecea a început să i se lumineze, el a ajuns să cunoască intenția legii și păcătoșenia peste măsură a păcatului. El descrie experiența sa în această privință: „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. De pildă, n'aș fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poțtești!” Rom. 7, 7. Pavel cetise legea de multe ori, dar îi rămâneau încă multe lucruri pe cari nu le cunoștea. El pare să nu fi știut că a poțti este păcat. Nu cetise el oare porunca a șaptea? Fără îndoială, de multe ori. Și totuși el nu a înțeles însemnătatea poțtei până ce n'a cetit, nu porunca a șaptea, ci a zecea.

Dacă Pavel ar fi spus că el n'a cunoscut pofta până ce n'a cetit porunca: „Să nu comiți adulter”, atunci nimeni n'ar fi pus la îndoială însemnătatea ei. Dar el vrea să spună că n'a înțeles însemnătatea poruncii a șaptea până ce nu a cetit pe a zecea. Aceasta dă poruncii a zecea un loc deosebit între cele zece, și o face să iasă în evidență în mod deosebit.

Pofta este dorința. A poțti nu însemnează a fura; ea nu are de a face cu fapte exterioare, ci cu dorinți lăuntrice. Ea are de a face cu cugetul și cu inima, iar nu cu păcătuirea vădită pe din afară. Fariseii erau marii apărători ai dreptății formale. Ei aveau prescriptii minuțioase cu privire la aceea ce trebuie și ce nu trebuie să faci. Dar se pare că nu li se luminase încă mintea, a înțelege că păcatul e mai mult decât fapta, și că pă-

de Prof. M. L. Andreassen

Facultatea de Theologie
Washington

catul e o stare de spirit, o atitudine, cât și o faptă exterioară. Nu există un pasagiu mai lămuritor în privința defectiunii interpretărilor fariseice, ca declarația lui Pavel, că el n'a cunoscut pofta ca păcat până ce nu a avut acea descoperire divină. El fusese mulți ani Fariseu, dar el nu învățase să cunoască adevărata însemnătate a păcatului. Nicio lumină nu-i venise până aci. Păcătuirea nu însemnează numai săvârșirea unui fapt în sine. Ea merge mai adânc decât atât. Ea are de a face cu cugetele și intențiile inimii. Dorința poțtitoare este păcat. Dorința n'are nevoie să fie transformată în faptă, pentru ca să constituie o călcare a legii. Dorința însăși este păcat.

Aceasta era pentru Pavel o nouă descoperire. El crezuse mai înainte că ținuse legea; dar acum el descopere cât de departe era el de împlinirea legii. Nu e de mirare că exclamă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Rom. 7, 24.

Revelațiunea care a venit lui Pavel, prin aceasta, era aceeași pe care Hristos a dat-o lumii, prin predica Sa de pe munte, unde El zice: „Orișicine se uită la o femeie, ca s'o poțtească, a și comis adulter cu ea în inima lui”. Mat. 5, 28. Dar acest principiu se afla deja în lege. Pavel l-a găsit în porunca a zecea. Hristos însuși îl pusese în lege, dar oamenii nu-l vedeau. Tocmai de aceea El le atrăgea atenția la el. El nu era deci ceva nou, ci era doar o descoperire a ceea ce ar fi trebuit să fie văzut de mult, în deosebi de Farisei, cari pretindeau că știu legea.

Spiritualitatea legii

Această ultimă poruncă din cele zece arată spiritualitatea legii. „Să nu poțtești... niciun lucru”. Femeia aproapelui, servii și proprietatea lui sunt amintite în poruncă, și apoi adaugă cuvântul inclusiv „și niciun lucru din cele ce sunt ale aproapelui tău”. Aceasta însemnează că noi să nu poțtim deloc. Această poruncă pune stăpânire asupra inimii și cugetului, și zice, că ele trebuie curățite de orice poftă. Aceasta merge mult mai departe peste orice faptă din afară, și pretinde curăția oricărei manifestări a vieții noastre.

Un om care nu e poțtitor nu va dori aceea ce este al aproapelui său. El nu va poțti pentru sine onoare și mărire, ci va lăuda sforțările altora. El va trata cu generozitate pe toți oamenii, și le va da cinste, în loc să pretindă cinste. El nu va pizmui aclamațiile ce se fac altora. El va sta cu bucurie în umbră, în timp ce alții se încălzesc în razele popularității.

O mai bună ilustrare a acestui principiu nu se poate găsi decât aceea soție credincioasă care dă tot ce are pentru ca soțul ei să poată prospera. Aproape orice bărbat datorează aceea ce el este, unei soții bune, care l-a îmbărbătat, l-a criticat, și l-a îndemnat adesea. Când se afla în culmea descurajării, ea l-a îmbărbătat. Când simțea că el se află în primejdia de a se înălța pe sine, ea găsea o cale prin care să-l îndrepte. Ea îi netezea calea, îl ridica din necaz, iar în ceasuri de izbândă, ea stătea laoparte și-l lăsa pe el singur să capete cinstea.

Acest spirit era care a făcut pe Ioan Botezătorul să fie un bărbat așa de mare. „Dintre toți cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul”, zice Hristos. Luca 7, 28. Mărimea sa consta în modestia sa și în vo-

ioșia sa de a se da laoparte și prefera mai mult pe alții decât pe sine. Luca 3, 15—18. Acesta este adevăratul spirit de creștin.

La început, Lucifer a poftit un loc care nu era și nu putea fi al lui. Acesta a fost începutul și originea păcatului. Eva a poftit fructul și în felul acesta s'a introdus păcatul în familia omenească. Fiii lui Dumnezeu au poftit pe fetele oamenilor, și rezultatul a fost înmulțirea fărădelegilor cari au adus potopul. David a poftit femeia altui bărbat; Ahab a poftit via altuia; Iuda a poftit treizeci de arginți; Ahan a poftit un drug de aur și o manta babiloniană; Pilat a poftit prietenia Cezarului; Ghehazi a poftit un talant de argint și două rânduri de veșminte. Fiecare din aceste cazuri a fost urmat de dezastru.

O formă de egoism

Poftirea este o formă de egoism. Ambele cuvinte sunt aproape la fel. În Biblie însă nu întâlnim cuvântul „egoism”. Dar în locul lui se folosește cuvântul „lăcomie”, „poftire” și „sgârcenie”. Esența păcatului este poftirea, după cum iubirea este esența dreptății. Iubirea însemnează a da. Dar a dori ceva pentru sine și a și-l însuși, este egoism. Ambele sunt în contrast unul cu altul.

Egoismul, sau poftirea sunt probabil rădăcina păcatului. Păcatul se naște întâi în cuget și sfârșește în faptă. Dacă începutul poate fi stăpânit, atunci păcatul nu-și va mai aduce rodul său mortal. Cugetul și inima au nevoie de curățire. Dacă acestea sunt curate, atunci totul este curat. Dimpotrivă, oricât de corectă ar fi umblarea cuiva pe din afară, dacă inima este stricată, totul este rău. „Din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele”. Mat. 15, 19.

Hristos n'a socotit ca ceva de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Filip. 2, 6. El era asemenea cu Dumnezeu, dar El n'a socotit aceasta ca ceva care trebuie ținut ca un lucru de apucat. El a fost

voios să renunțe la prerogativele Sale și să devină ca un rob. El „S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. Filip. 2, 8. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ; și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul”. Vers. 9—11.

Pe de altă parte, Satana nu a fost mulțumit cu locul pe care el l-a avut — care era mai presus de al îngerilor. El dorea să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Domnul zice despre el: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu”. El a mai zis: „Sunt Dumnezeu”. Ezech. 28, 6. 9. „Tu ziceai... Voiu fi ca Cel Prea Înalt”. Isa. 14, 13. 14. Din pricina acestei mândrii, s'a pronunțat asupra lui osânda următoare: „Ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului”. Vers. 15.

Contrastul dintre acești doi este limpede și lămurit. Unul S'a umilit pe Sine, și a fost înălțat. Celalt s'a înălțat pe sine, și a fost umilit. Unul pofteste și cere, un altul iubește și dă.

Iubirea n'are nimic de a face cu poftirea sau sgârcenia. Ele sunt departe una de alta ca cei doi poli. Când unul se apropie, celalt se depărtează. Ahan zice: „Le-am poftit și le-am **luat**”. Iosua 7, 21. „Dumnezeu a iubit... încât a **dat**”. Ioan 3, 16.

Deosebirea dintre păcat și crimă este aceasta: Păcatul are de a face cu inima, pe când crima își dă pe față rezultatele exterioare. Când o persoană lovește pe alta, pedeapsa legală i se dă după efectul loviturii. Dacă cel lovit moare, pedeapsa va fi spânzurătoarea. Dacă nu moare, pedeapsa va fi întemeiată pe un alt articol de lege și va fi de o asprime mai mică. Dar în ochii lui Dumnezeu păcatul e la fel, fie că omul lovit a murit sau nu. Legea omenească nu poate ceti inima, și de aceea

se mulțumește numai cu aprecierea rezultatelor. Un om poate urî pe celalt, dar legea nu ține socoteală de aceasta, până ce ura ia o formă definită și constituie o violare a vreuneia din legile țării. Un om poate fi depravat și imoral în inima sa, dar legea omenească nu-l poate atinge până ce n'a săvârșit crima. Purtarea unui om pe din afară poate fi ireproșabilă, în timp ce cugetele sale sunt numai rele. Legea lui Dumnezeu îl consideră însă un păcătos. Legea țării îl poate socoti un bun cetățean. Legea lui Dumnezeu are de a face cu păcatul, iar legea omenească cu crimele. Legea lui Dumnezeu se ocupă cu inima și cu cugetul, iar legea omenească, cu faptele din afară.

Poftirea aduce nemulțumire

Poftirea este sau aduce nemulțumire. Dacă cineva dorește ceva cu prea multă râvnă, el nu se va odihni până ce nu are acel lucru. Nemulțumirea nu este o stare bună spirituală, la cel care o are, chiar dacă lucrul dorit nu e rău în sine. Vecinul are un automobil nou și frumos. Se naște în noi dorința după un așa automobil. Noi nu-l putem procura, dar dorim atât de mult așa ceva și ne simțim atât de nefericiți fără de el, încât suntem în stare să sacrificăm aproape orice pentru a-l avea. Și, cu multă greutate, ajungem, în cele din urmă, în posesia unuia, și ipotecăm avutul nostru luni și ani de zile, pentru ca să facem plățile cerute.

Noi poate nu avem o mobilă așa de bună și modernă ca vecinul de alături. Noi nu ne putem procura o așa mobilă, dar cugetul nu ne lasă în pace, și nici în casă nu prea avem pace, până ce nu luăm măsuri pentru a ne procura aceea ce nu e un strict necesar, și am putea trăi și fără ea. Atunci cum-părăm mobila dorită și pacea este stabilită în familie, dar aceasia numai pentru un scurt timp. Dacă ideea lipsei de un lucru pătrunde în minte, apoi ea nu se oprește aci. O atitudine de „dorință”, sau,

(Urmare la pag. 12)

DENTRU CEI MICUȚI

VIPERA

Trebue să vă mai spun încă o poveste frumoasă, zise mătușica, și aceasta va fi și ultima, căci poimăine trebue să plec. Inșă povestea mea de azi este așa de frumoasă, că nu pot să trec peste ea.

Voi știți cu toții că marele Apostol Pavel a fost dus odată ca întemnițat la Roma. Ei plecară dela Cezairea și pe când erau în apropiere de Cipru, se deslănțu o furtună, din ce în ce mai puternică, așa că Pavel făcu propunerea să rămână în timpul iernii la Creta. Inșă când furtuna s'a mai liniștit puțin, oamenii cari conduceau corabia s'au gândit că tot ar putea să ajungă cu bine la Roma. Dar nu făcură mult și vântul a început să bată cu și mai mare furie, și multe zile la rând n'au văzut nici soare nici lună.

Oamenii de pe corabie își pierdură orice speranță și vedeau lămurit că le-a venit ceasul din urmă. Așa că nu mai putea înainta. Indată aruncară toate uneltele peste bord pentru a ușura corabia. Timp de 14 zile n'au mai mâncat nimic de teamă că vor muri.

Nu le mai ardea nici să gătească mâncare, iar vasele de bucătărie parte fusese aruncate peste bord și parte erau pline cu apa mării care spălase (inundase) totul. Nimeni nu se gândea să le curețe sau să se îngrijească de ele ca să pregătească în ele un prânz cumsecade; toți erau cuprinși de groază și frică de moarte. Numai apostolul Pavel era liniștit. In tot timpul nu înceta să se roage și să implore pe Dumnezeu, și încredința totul în mâna Aceluia care este Domn și peste vânt și vreme.

Și Domnul nu lăsă fără răspuns rugăciunea lui. El trimese îngerul Său noaptea la el, care îi dădu asigurarea că nu numai el, ci și toți cei 276 de călători vor fi salvați.

Pavel povesti aceasta oamenilor descurajați și îi îndemnă pe toți să prindă curaj și să se încreadă în Domnul. Cuvintele lui de speranță le-au făcut bine și toți marinarii și călătorii și-au revenit din descurajarea lor și luară ultimele măsuri pentru a-și salva viața.

In noaptea a 14-a simțiră că se apropiau de uscat. Aruncară ancora și într'adevăr găsiră că apa nu mai era așa adâncă. Inșă acum era pericolul să nu se izbească corabia de vreo stâncă. Aruncară deci 4 ancore, și pentru că nu aveau altceva de făcut, așteptară să treacă ceasurile lungi și întunecoase ale nopții.

In sfârșit, după multe ceasuri de neliniște, la răsărit, prinse a miji o geană de lumină. Acum se putea vedea nu departe, țărmlul. Marinarii păgâni, plini de egoism, voiră să părăsească corabia și să se salveze către țărml în luntrea pe care o aveau la bord.

In timp ce pretextau că voiau să facă ceva pentru întreținerea corabiei, ei liberară luntrea și erau gata să-i dea drumul în apă. Dar dacă n'ar fi fost împiedecați în hotărîrea lor, ei ar fi fost zdrobiți de stânci cu luntre cu tot și toți ceilalți oameni aveau să-și piardă viața, pentru că nimeni nu se pricepea să conducă corabia.

Inșă Pavel prevăzu primejdia și zise deci către sutaș și ostași:

— Dacă aceștia nu rămân pe corabie, noi nu putem fi salvați.

Credința și speranța apostolului nu se clătina; căci el știa că Dumnezeu va și face ce a făgăduit. Când a auzit sutașul cuvintele apostolului, a tăiat frânghiile dela luntre și aceasta căzu în apă.

Apostolul încurajă apoi iarăși pe cei descurajați, ca să se încreadă în ajutorul lui Dumnezeu și să se întărească mâncând ceva. Chiar el personal le dădu un bun exemplu, prin aceea că luă pâinea și în fața lor mulțumi lui Dumnezeu și începu să mănânce. Atunci și ceilalți mai prinseră curaj și începură să mănânce și ei.

Către ziuă văzură că nu cunoșteau țara unde ajunsese, dar putură să observe că aveau țărml bun și vrură să ducă corabia într'acolo.

Inșă trecând pe lângă o limbă de pământ care avea în amândouă părțile marea, corabia se izbi de ea și partea dinainte se înțepeni așa de tare că nu se mai putea mișca, iar partea din urmă fu sfărâmată de puterea valurilor.

Acum inșă Pavel împreună cu ceilalți întemnițați se înspăimântară și mai mult decât cu ocazia naufragiu-

lui. Ostașii văzură că în situația aceasta critică le-ar fi fost imposibil să mai supravegheze pe întemnițați și de aceea se gândiră să-i omoare. Legea romană cerea un astfel de procedeu și el ar fi fost adus la îndeplinire dacă sutașul n'ar fi vrut să-l salveze pe Pavel.

El le spuse deci că cei cari știau să înnoate să se arunce cei dintâi în mare și să scape la mal. Iar ceilalți s'au salvat pe scânduri și alții pe bucăți de sfărâmături cari mai rămăsese din corabie. Și astfel se întâmplă că au ajuns cu toții la mal. La urmă aflară că erau pe insula Malta.

Oamenii de acolo i-au primit foarte prietenos. Fiindcă plouase și se lăsase frig, toți cei salvați tremurau de frig; de aceea ei fură foarte mulțumitori locuitorilor insulei, când aceștia aprinseră un foc mare și îndemnară pe sărmanii nenorociți să se încălzească la el. Pavel ajuta zelos împreună cu ceilalți călători să strângă vreascuri și să le arunce în foc.

Pe când aruncau astfel vreascuri pe foc, o viperă ieși din ele, din cauza căldurii și se lipi de mâna lui Pavel. Cei dimprejur se umplură de teamă când au văzut aceasta. Ei observară lanțurile dela mâinile lui și înțeleseră că era un întemnițat și se gândeau: „Omul acesta trebue să fie un ucigaș, pe care dreptatea nu-l lasă să trăiască, cu toate că de furia mării a scăpat”.

Inșă apostolul aruncă animalul în flacări și niciun rău nu i s'a întâmplat. Acum oamenii așteptau în fiecare minut să-l vadă pe Pavel prăbușindu-se mort la pământ din cauza mușcăturii de viperă; inșă asta nu s'a întâmplat.

Locuitorii din Malta fusese astfel făcuți atenți asupra lui Pavel și el avu astfel cea mai bună ocazie de a le vorbi despre Mântuitorul și de a-i vindeca pe mulți, după cum făcuse și Domnul Hristos când fusese pe pământ. De asemenea el dovedi prin întreaga lui purtare că era un trimis al lui Hristos și că cuvântul Său era putere când zisese:

„Iată vă voiu da putere să călcați peste șerpi și scorpioni și peste toată puterea întunerecului și nimic nu vi se va întâmpla”.

Trad. Olga Irod

Dreptul de a avea și datoria de a da

De curând am făcut o vizită misionară în Extremul Orient. În Japonia, China, Iava și în multe alte țări, am vizitat spitalele noastre, clinicele, școlile și stațiunile noastre misionare. În Coreea am luat parte la serbarea de sfârșit de an a unui frumos grup de infirmiere coreene și am ascultat conferința unui medic care vorbea despre această ocazie ca de una dintre cele mai fericite din viața sa. În Shanghai am vizitat marea noastră clinică, acum deschisă din nou. Lângă Manila am vorbit unui grup de peste 250 elevi dintr-o școală superioară de a noastră. Directorul școlii și ceilalți profesori au avut o mare bucurie să ne arate atelierile unde sute de tineri din insulele Filipine au fost instruiți în lucrurile practice ale vieții. Pretutindeni vedem cu prisosință roadele Evangheliei. Această lucrare misionară este întreținută prin testamente și legate, prin colecte și daruri, cum și prin contribuția celor ce plătesc zecime. Este minunat să vezi lucrul în sine, înfăptuit pe această cale spre binele omenirii.

Mergând prin Asia de nord de la Tokio la Moscova și Berlin, am avut 13 zile de călătorie cu trenul, în care timp nu puteam face altceva decât să cuget. Împreună cu însoțitorii mei cugetam la marea noastră lucrare misionară pe care o avem de făcut, zicându-ne: „Cu cât mai mult ar putea să înfăptuiască aceste Misiuni dacă oamenii ar fi mai mărinimoși în ceea ce privește darurile! Oare de ce nu sprijinesc mai mulți o astfel de lucrare de adevărată valoare? Un motiv pentru această lipsă de sprijin a lucrării misionare este că mulți nu înțeleg datoriile și bucuriile unei bune mănui a banilor.

Cu privire la drepturile individului și răspunderile drep-

tului de proprietate mințile noastre moderne sunt oarecum neclare.

În felul nostru de a gândi despre aceste lucruri simțim nevoia de lumina Bibliei. Scripturile ne învață că Dumnezeu, în calitate de Creator, este și Stăpânul tuturor, „Stăpânul cerului și al pământului”. Gen. 14, 22. (trad. engleză). Ele arată mai departe drepturile de a stăpâni ale Statului și datoriile cari se cer din partea noastră. Dar prea adesea aceste datorii sunt uitate. Simțul datoriei de a ajuta pe cel lipsit adesea lipsește. Tendința este de a lăsa obștei sarcina de a îngriji pe cei sărmani.

Principalul păcat al acestui veac este egoismul. Față de acest rău există numai un singur leac. Egoismul poate fi răpus numai dacă ne sacrificăm pe noi pentru a ajuta pe alții. Dar datoria de a da se întemeiază pe faptul că noi suntem administratori.

Dacă ceea ce avem este stă-

Familia Giurgiu din Chicago, America. Sora Giurgiu, a cărei inimă este plină de căldura Evangheliei, a auzit solia mântuirii prin Isus încă de pe timpul când fr. Herman lucra prin aceste locuri.

pănit potrivit adevărului, nu pentru noi, ci pentru alții, atunci nu este drept să păstrăm pentru noi tot ce avem sau tot câștigul nostru. Ca Stăpân al tuturor lucrurilor, Dumnezeu va cere socoteală fiecăruia. Biblia ne învață că a zecea parte din câștigul nostru aparține Domnului. Cuvântul spune: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. Gen. 28, 22.

Această lege a zecimii nu este o orânduire doar a Vechiului Testament. Ea a fost aprobată și predicată de Hristos și de Apostolii Săi. Pe lângă zecime, Dumnezeu mai cere și daruri de bună voie. El cere zecimea pentru Sine. „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor”. Hagai 2, 8. „Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor.

Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea”. Ps. 50, 10—12. Marele și îndoitul Său scop cu privire la zecime și la daruri misionare este de a stărpi egoismul din inimile noastre și de a trimite Cuvântul mântuirii întregului pământ. A ajuta pe alții și a dăruia pentru lucrarea de evanghelizare nu este o povară. Bucuria vieții nu constă în a dobândi sau stăpâni, ci în a da și binecuvânta pe alții. Adevărata atmosferă a cerului este aceea a slujirii din iubire, și noi putem avea acest cer în inimile și în căminurile noastre numai dacă trăim ca să servim pe alții.

Vieța are o însemnătate nouă și o bucurie nouă când noi ne dăm seama că lucrurile pe cari noi le stăpânim sunt un bun încredințat nouă de Dumnezeu și că dreptul de a stăpâni dă naștere datoriei de a da.

Ora misionară din luna Iunie

Cântare de deschidere
Rugăciune
Raport misionar
Studiu biblic: „Lucrarea misionară medicală”
Lectură: „Pregătire potrivită pen-

tru lucrarea misionară medicală”
Cor sau muzică instrumentală
Colectă pentru lucrarea misionară a Comunității
Cântare de închidere
Rugăciune

Lucrarea misionară medicală

Misiunea lui Hristos

„Pentru că nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Matei 20, 28.

„Domnul face mereu aceeași lucrare, ca și atunci când oferi apa vieții femeii din Samaria. . . . Oricărui suflet oricât de păcătos ar fi, Isus îi zice; „Dacă ai fi cerut dela Mine, ți-aș fi dat apă vie”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 157.

Misiunea noastră

„Ci oricare vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru”. Matei 20, 26.

„Urmașii lui Hristos au fost mântuiți, ca să servească. Domnul ne învață, că adevăratul scop al vieții este servirea. Hristos însuși a fost serv, iar tuturor urmașilor Săi El le-a lăsat legea servirii: — să servim lui Dumnezeu și semenilor noștri”. — „Parabole”, p. 296.

Metodele Sale

„Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. I-au pus la picioarele Lui, și El i-a tămăduit”. Matei 15, 30.

„Mântuitorul întrebuința mult mai mult timp și depunea mult mai multă muncă în a vindeca pe cei nenorociți de bolile lor, decât în a predica. . . . În Mântuitorul au fost trezite simpatii pline de compătimire pentru omenirea decăzu-

tă și suferindă”. — „Counsels on Health”, p. 34.

Metodele noastre

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele cari vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși”. Marcu 16, 15—18.

„Lucrarea misionară medicală este mâna dreaptă a Evangheliei. Ea este necesară pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Dacă prin ea bărbați și femei vor fi aduși să vadă importanța adevăratelor deprinderi de viață, atunci prin aceasta se va face cunoscut puterea salvatoare a adevărului. În fiecare oraș ar trebui să pătrundă lucrători cari sunt educați și pentru lucrarea misionară medicală. Metodele lui Dumnezeu de a vindeca bolile, ca mâna dreaptă a soliei îngerului al treilea, vor deschide ușile pentru a pătrunde adevărul prezent. Literatură medicală trebuie să circule prin multe mâini”. — „Mărturii”, vol. 7, p. 59.

Lucrarea misionară medicală strâns legată de Evangheliă

„În timpul unei adunări de noapte am vorbit unei mari mul-

țimi. Am primit instrucțiuni dela Domnul că lucrarea misionară medicală trebuie să fie pentru solia îngerului al treilea așa după cum este mâna dreaptă pentru corp. Mâna dreaptă este întrebuințată pentru a deschide uși prin cari să poată intra restul corpului. Aceasta este partea pe care trebuie s'o facă lucrarea misionară medicală. Ea trebuie să pregătească drumul pentru primirea adevărului prezent. Un corp fără mâini nu este de niciun folos. Dând respect corpului, trebuie să se dea respect și mâinilor cari îl ajută, ele fiind membre de o așa mare importanță încât fără ele corpul nu poate face nimic. De aceea cel care tratează cu indiferență mâna dreaptă, refuzându-i ajutorul, nu este capabil să întreprindă nimic”. — Elmshaven leaflet, Nr. 13.

„În diferite câmpuri noi nicio lucrare nu are un succes așa de mare ca lucrarea misionară medicală. Dacă predicatorii noștri s'ar strădui în mod serios ca să obțină o pregătire și în ceea ce privește lucrarea misionară medicală, ei ar fi mult mai bine pregătiți de a face lucrarea pe care a făcut-o Hristos ca medic misionar. Printr'un studiu și o practicare sârguincioasă, ei se pot obișnui cu principiile reformei sanitare atât de bine, încât ori unde vor merge vor fi o binecuvântare pentru oamenii cu cari se întâlnesc”. „Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături”. — Elmshaven leaflet, Nr. 13.

Exemplul

„Atunci au venit la El multe noroade. . . . și El i-a tămăduit; așa că noroadele se mirau, când au văzut că muții vorbesc, ciungii se însănătoșează, șchiopii umblă și orbii văd; și slăveau pe Dumnezeul lui Izrail”. Matei 15, 30. 31.

„În Australia am constatat că lucrarea misionară medicală a înlăturat prejudecățile și a deschis calea pentru ca adevărul să

meargă cu putere". — M. S. 155 Elmshaven leaflets.

In tabloul profetic

„Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă". Apoc. 14, 6. 7. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu". 1 Cor. 10, 31.

„Am primit lumină pe tot drumul nostru cu privire la înfăptuirile lucrării, și aseară mi-au fost prezentate în mod special unele lucruri cu privire la lucrarea misionară medicală. Când ni s'a atras atenția de prima dată cu privire la reforma sanitară, acum vreo treizeci și cinci de ani (1866) lumina care mi-a fost prezentată se găsea în Scriptură: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea... și să dau drumul celor apăsați". In lumina ce mi s'a dat cu mult înainte, mi s'a arătat că aceia dintre poporul nostru cari pretind că cred în adevărul prezent, ar trebui să facă această lucrare... Mi s'a arătat

că în lume va predomina necum-pătarea într'o măsură alarmantă, și fiecare care face parte din poporul lui Dumnezeu trebuie să ia o poziție hotărâtă în ce privește reforma în obiceiuri și practici... Mi s'a arătat că Dumnezeu a dat poporului Său care păstrează poruncile o reformă în alimentație, și că dacă ei ar fi primit-o, bolile și suferințele lor s'ar fi împuținat în mod simțitor. Mi s'a arătat că această lucrare va progresa". — G. C. Bulletin, April 12, 1901.

Importanța

„Am ajuns timpul când fiecare membru al Comunității trebuie să ia parte la lucrarea misionară medicală. Lumea este un spital plin cu victime atât ale bolilor trupești cât și ale celor sufletești. Pretutindeni oamenii pier din lipsă de cunoștință a adevărului ce ne-a fost încredințat. Membrii Comunității au nevoie de o trezire, pentru a putea înfăptui îndatorirea lor de a împărți aceste adevăruri. Acei cari au primit lumina adevărului trebuie să fie purtătorii de lumină în această lume. A ascunde această lumină în asemenea timpuri însemnează a face o grozavă greșală. Solia pentru poporul lui Dumnezeu este: „Scoală-te și luminează; căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit asupra ta". Isa. 60, 1". — „Counsels on Health", p. 425.

Pregătire potrivită pentru lucrarea misionară medicală

Acest Sabat a fost consacrat pentru studiul activității misionare medicale, un câmp de activitate nelimitat. Dacă vrem să avem succes în lucrarea noastră, trebuie să studiem în de aproape metoda lui Hristos de a lucra. Succesul nostru va fi realizat în măsura în care vom modela metodele noastre după ale Sale. Marele Medic a folosit mai mult timp în a alina pe bolnavi și suferinzi decât în a predica. Ca și Hristos, care a fost exemplul desăvârșit, noi ca urmași ai Săi ar

trebui să punem toată energia acolo unde a pus-o și El.

„Hristos stă înaintea noastră ca Omul model, Marele Medic Misionar, — un exemplu pentru toți cari Il vor urma... El este Creatorul, Mântuitorul, și Susținătorul neamului omenesc... Atunci, ce exemplu trebuie să dăm lumii? Noi trebuie să facem aceeași lucrare pe care Marele Medic Misionar a întreprins-o în folosul nostru. Noi trebuie să urmăm drumul sacrificării de sine străbătut de Hristos". — „Medical Ministry", p. 20.

„Noi trebuie să facem aceeași lucrare, — ce privilegiu, ce mare îndatorire! A ne pregăti pentru un astfel de serviciu însemnează din partea noastră o lucrare serioasă. Insemnează o cercetare a inimii, o schimbare de viață, pentru că este vorba de un creștinism practic.

Când vorbim de lucrarea medicală mi-e teamă că mărginim aceasta la un spațiu prea restrâns. Nu însemnează că trebuie să ne formăm ca medici, infirmieri sau dieticieni. Ești un misionar medical când înveți cum să faci acest lucru, și când ești cu băgare de seamă la tine însuși. Și cât privește pregătirea pentru lucrarea misionară medicală, cred că trebuie să începem chiar din casa noastră, căci cum putem învăța pe alții ceea ce noi înșine nu cunoaștem, sau nu admitem și nu punem în practică?

Recunoscând pe Dumnezeu ca Creator, vom admite și pune în practică legile pe cari El le-a scris atât în Decalog cât și în corpurile noastre proprii. Aceasta înseamnă că prin ajutorul Domnului vom câștiga biruință asupra oricărui obicei și îngăduință care ar vătăma templul corpului. Atunci vom descoperi că reforma sanitară în loc să fie o povară va deveni o adevărată binecuvântare. „Dumnezeu a făcut, ca lumina reformei sanitare să lumineze asupra noastră, în aceste zile de apoi, pentru ca noi, prin umblarea în această lumină, să putem scăpa de primejdiile la cari suntem expuși". — „Dietă și Hrană", p. 21.

După ce am învățat să punem în practică în căminurile noastre principiile viețuirii sănătoase, lucrarea noastră nu se oprește aci. Dumnezeu ne face răspunzători de instrucțiunile pe cari El ni le-a dat prin Spiritul Profetiei. Acestea trebuie să le dăm și la alții. Făcând așa vom putea urma exemplul lui Hristos de a fi un misionar medical.

„Am ajuns timpul când fiecare membru din biserică ar trebui să ia parte la lucrarea misionară medicală... Pretutindeni oamenii

pier din lipsă de cunoștință a adevărului care ne-a fost încredințat nouă". — „Counsels on Health”, p. 425.

Practic și simplu

Poate că unii spun că nu se simt pregătiți să prezinte lumina și altora, chiar dacă o pun în practică în viața lor proprie. Este adevărat că putem în multe feluri să întrebuițăm ocaziunile și cunoștințele noastre în această direcție. Ar fi neînțeleptesc și periculos pentru cineva ca înainte de a obține educația necesară să încerce să aplice procedeele cele mai complicate în tratarea bolnavilor. Chiar în hidroterapie, care pare așa de simplă, nu este lucru ușor, este nevoie de practică pentru a deveni priceput chiar în facerea unei fomenții. Ni se spune, însă, că noi trebuie „să începem lucrarea misionară medicală cu mijloacele cari ne stau la îndemână”, și de asemenea că „acest fel de lucrare poate fi înțeleasă cel mai bine, punând-o în practică în mod simplu”. — „Medical Ministry”, pp. 239.

Comunitatea dvs. poate deveni o unitate misionară medicală activă. Învățați toate căile pe cari le puteți învăța pentru a trata pe bolnavi. Dacă în mijlocul dvs. aveți un medic, consfățuiți-vă cu el în vederea înființării unui cerc sanitar în Comunitatea dvs. Țineți adunări regulate și începeți cu cetirea sistematică și discutarea uneia din cărțile sanitare ale sorei White. Eu aș propune „Divina Vindecare” pentru că ni se spune că această carte conține cunoașterea Marelui Medic. Continuați apoi cu „Dietă și hrană”, și luați în ajutorul dvs. revista noastră medicală „Sfetnicul Vieții”.

Dacă puteți face și mai mult, urmați în studiul dvs. particular un curs de cetire sistematic. În scrierile Spiritului profetic găsiți inspirații, îndemnuri și instrucțiuni minunate cu privire la felul cum trebuie făcută lucrarea misionară medicală printre vecini. „Oricine poate face ceva... Po-

porul nostru trebuie să arate că are un viu interes pentru lucrarea misionară medicală. Să ne pregătim pe noi înșine pentru a fi de folos studiind cărțile cari au fost scrise pentru instruirea noastră în această direcție. Aceste cărți merită mult mai multă atenție și apreciere decât au primit până acum”. — „Counsels on Health”, p. 426.

O forță lucrătoare unită

Planul lui Dumnezeu ca lucrarea misionară medicală să fie alipită lucrării de evanghelizare este cuprins în aceste cuvinte: „Doresc să vă spun că în curând nu va mai fi făcută altă lucrare în ramura predicării decât lucrarea misionară medicală... Niciodată nu veți fi predicatori ai Evangheliei până nu veți arăta un hotărât interes față de lucrarea misionară medicală, Evanghelia vindecării, a binecuvântării și a întăririi... Vreau să vă spun că lucrarea misionară medicală este lucrarea lui Dumnezeu. Domnul dorește ca fiecare din servii Săi să se alăture acesteia. Luați parte la lucrarea misionară medicală și ea vă va da acces la oameni”. — „Counsels on Health”, p. 533. „Fiecare serv al Evangheliei ar trebui să știe cum să facă trata-

mente simple cari alină atât de mult suferința și vindecă boala”. — Id. p. 389.

Ce ocazie minunată pentru toți de a lucra pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, predicator, doctor, dietician, infirmier și membru laic, lucrând toți împreună în lucrarea misionară medicală. N'ar trebui să facem un efort serios de a pune în practică cele scrise? N'ar trebui noi să medităm în rugăciune la însemnătatea cuvintelor lui Dumnezeu adresate nouă în următoarele rânduri?

„Nimic nu ne va ajuta mai mult în acest stadiu al lucrării noastre, decât de a înțelege și de a împlini misiunea Celui mai mare Misionar medical care a existat vreodată pe pământ; nimic nu ne va ajuta mai mult decât de a înțelege cât este de sacru acest fel de lucrare și cât de deplin corespunde cu lucrarea principală a Marelui Misionar. Obiectul lucrării noastre este același cu obiectul lucrării lui Hristos”. „Noi vom vedea lucrarea misionară medicală întinzându-se și adâncindu-se în fiecare direcție a progresului, datorită revărsării sutelor și miilor de râuri până ce se acoperă întreg pământul după cum apele acoperă întinsul mării”. — „Medical Ministry” pp. 24, 317.

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă, 7 Iunie, 1941

Subiect: O lucrare ce nu dă greș.

„Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii”. Ps. 126, 6.

Cu câțva timp mai înainte un evanghelist laic și un câștigător a multor suflete a fost rugat să spună secretul succesului său. Ridicând Biblia sa învechită, fratele răspunse: „Aceasta niciodată nu mă înșeală. Cuvântul ei niciodată nu se întoarce fără efect”. Da, puternicul Cuvânt al lui Dumnezeu niciodată nu dă greș. „Dumnezeu nu va îngădui ca această lucrare de preț înaintea Lui, să rămână nerăsplătită. El va încununa cu succes fiecare efort umil făcut în numele Său”. — „Christian Service” p. 141.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă, 14 Iunie, 1941

Subiect: Predicarea „lângă drum”.

„Cei ce se împrăstiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”. Fapte 8, 4.

Cele mai mari biruințe pentru Hristos au fost obținute adesea în locuri retrase, prin așa numita predicare „lângă drum”. Creștinismul a fost stabilit în Antiohia de către ucenici necunoscuți, alungați acolo de persecuție. De atunci, la fiecare perioadă de mare creștere spirituală, unele din cele mai mari succese au fost obținute în mod liniștit și umil de către membrii laici în discuțiile lor zilnice cu poporul. Cu tact ei au găsit puncte fundamentale de contact în subiecte de conversație obișnuită, și în modul cel mai natural ei au câștigat suflete pentru Hristos.

Zilnic ar trebui să ne amintim că

prima noastră datorie este de a spune vestea cea bună. Nimic nu poate fi mai important. Ne-am angajat noi în săptămâna trecută în vreo așa numită predicare „lângă drum”? Conversațiile și punctele de contact pe cari le găsești cu succes pot părea simple, dar ele au ajutat altora.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă, 21 Iunie, 1941

Subiect: Făcând să lumineze lumina noastră.

Există un text în Scriptură care spune: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp”. 2 Tim. 4, 2. Cuvântul „propovăduiește”, așa cum este aci întrebuințat, implică o expunere neobișnuită, ca și în stilul unei conversații. Apostolul Pavel ar fi vrut ca Timotei să vorbească prefuturului despre solie, și să fie totdeauna de partea ei.

Noi nu putem ști niciodată ce poate săvârși Dumnezeu prin efortul cel mai umil, care în sine însuși pare foarte neînsemnat. Acum patruzeci de ani doi călători, streini unul de altul, au fost siliți să locuiască într-o cameră a unui hotel aglomerat din Bocobel, Wisconsin, America. Când a venit timpul de culcare, unul din ei a întrebat pe celălalt dacă are ceva de obiectat dacă ar ține lumina aprinsă ceva mai mult, în timp ce el va citi Biblia. Prietenul său nu numai că a consimțit, dar a cerut ca Biblia să fie citită cu voce tare, el însuși fiind un creștin. Din această simplă experiență, în care un creștin a făcut să lumineze lumina sa, a luat ființă organizația cunoscută sub numele de „Ghedeoniști”, care a fost mijlocul prin care au fost plasate 1.477.000 Biblii în camere de hotel, săli de spitale, celule de închisori și săli de clasă.

Am putea foarte bine să ne întrebăm astăzi dacă în săptămâna trecută am fost credincioși în a face să lumineze lumina noastră. Este adevărat că am fost în lumină și anume totdeauna în lumină? (Dacă timpul îngăduie, să se dea loc la experiențe scurte spuse de cei cari au avut ocazia să „predice solia” în cursul săptămânii.)

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă, 28 Iunie, 1941

Subiect: Chemarea ceasului al unsprezecelea pentru evangheliism personal.

În primul capitol din Marcu, versetul al șaptesprezecelea, găsim un raport al chemării lui Isus adresat lui Simon și Andrei, amândoi pescari, care spune astfel: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. O traducere foarte interesantă a acestui verset a fost găsită în Biblia pregătită pentru a fi folo-

sită printre Indienii Navaho din Arizona, care redă astfel: „Veniți după Mine, și vă voi face vânători de oameni”. Se pare că Indienii din tribul Navaho n'au plăcere de pescuit, și ei consideră peștele ca necurat: de aceea învățătura este făcută mai izbitoare pentru ei prin termenul „vânător” decât „pescar”. Minunată este ideea dată de sugestia de oameni prinși pentru Hristos cu funiile iubirii și aduși în sfera Evangheliei.

Arunci tu funiile iubirii în orice parte, un cuvânt amabil, o mână de ajutor, o vizită misionară, o lectură biblică, o carte, un tractat? Nu este nevoie de o diplomă a unei școli pentru ca cineva să fie în stare a câștiga suflete. Este nevoie de „Vino după Mine”, la care urmează asigurarea că Isus „te va face un pescar de oameni”. Când a fost Isus pe pământ a însărcinat pe unul care cu câteva ore mai înainte fusese un demonizat, ca să meargă și să spună prietenilor săi ce mare lucrare avusesse loc în viața lui; și mărturia acestui sărman om a atras oameni, făcându-i să stea și să se minuneze, și în felul acesta au fost ei aduși la Mântuitorul. Astăzi suntem în al unsprezecelea ceas al timpului de probă, și apelul Maestrului de a lucra la prinderea de suflete în plasele Evangheliei, sau de a-i atrage cu funiile iubirii, este adresat urmașilor Săi atât individual cât și colectiv. El așteaptă din partea fiecărui urmaș al Său un răspuns sincer. Să venim la El în sinceritate și să fim binevoitori a fi învățați cum să ațucem pe oamenii pierduți, la Hristos.

Strângeți rapoartele misionare.

(Urmare dela pag. 6)

cu alte cuvinte, de poftire, este un izvor vădit de turburare și de neplăceri. Este mai bine a nu pofti.

Una din cele mai importante lecții din viață este, de a învăța să trăiești fără a pofti. E caracteristic cât de multe lucruri dorește câte o persoană să aibă, și este tot așa de caracteristic de cât de multe lucruri se poate lipsi cineva. În cartea sa „Decline and Fall of the Roman Empire”, Gibbon istorisește despre biruința Romii atâta timp cât locuitorii ei erau siliți a trăi cu o dietă redusă și slabă. El povestește despre doamnele delicate ale aristocrației cari se obișnuiseră cu o viață de țară, pâine și apă, — hrana

principală a țaranului. El face apoi înțeleapta observație, că aceste doamne au învățat să înțeleagă cât de puține lucruri sunt necesare pentru a întreține viața. Aceasta este o învățătură pe care toți trebuie s'o luăm la inimă. Poate că nu este necesar a trăi numai cu pâine și apă, dar este o învățătură măreață a înțelege că putem trăi fără de o mare mulțime de lucruri, pe cari le considerăm necesare.

Nu e de trebuință a împlini toate dorințele unui copil de școală. Părinții săi, poate fac cu plăcere aceasta, dar până ce el nu va învăța să prețuiască valoarea unui leu, el nu știe cum să birue greutățile vieții. Dacă tot ce trebuie să facă el este numai de a scri la părinți și a le cere una sau alta și a primi, atunci el e lipsit de o parte importantă din educația sa. E bine pentru el să învețe a trăi și fără a cere mereu, sau de a câștiga în deajuns prin sudoarea feții sale, spre a-și procura ce-i trebuie. Nu este nevoie și nici folositor pentru o tânără de a i se satisface orice dorință și capriciu. Ea poate gândeste că are neapărată nevoie de o rochie nouă, și poate că scrie acasă despre aceasta, când adevăratul motiv, pentru dorința ei, poate fi numai faptul că altă persoană, sau una din colegele sale are o rochie nouă, și trebuie să aibă și ea una la fel. Și prea adesea părinții sunt în totul de acord să aprobe dorințele ei. Ei nu doresc ca fata lor să fie înapoia celor mai bune dintre fete. Această atitudine poate fi recomandabilă în unele privințe, dar părinții trebuie să aibă grijă ca nu cumva, în dorința lor de a face tot ce e mai bine pentru copiii lor, să-i lipsească de educația necesară în privința economiei. A da copiilor ideea că ei pot avea tot ce doresc, nu e bine pentru ei. Ei înțeleg atunci prea de timpuriu că părinții lor sunt hotărâți să nu lase pe copiii lor să treacă prin greutățile prin cari au trecut ei, și intrucât ei sunt copii buni, ei știu cum să convingă pe părinții lor ca să le împlinească orice dorință.

SAPTAMANA DE SACRIFICIU

31 Mai — 7 Iunie 1941

Program

Cântare
Rugăciune
Cântare specială și cor
Lectură: Dar de bună voie și sacrificiu
Cântare, în care timp se va face strângerea darurilor Săptămănei de Sacrificiu
Rugăciune pentru daruri
Incheiere

Notă către presbiteri

Potrivit cu programul nostru pentru Săptămâna de Sacrificiu care a

fost publicat în Curierul Misionar din luna Mai, rămâne ca în ziua de 7 Iunie fiecare copil credincios al lui Dumnezeu să aducă Domnului ca dar de bunăvoie și sacrificiu tot venitul său din această săptămână. Darurile se vor pune în plicuri, pe cari se va specifica „Dar pentru Săptămâna de Sacrificiu”, se va scrie numele și suma dăruită.

Strângerea plicurilor se face în ziua de 7 Iunie, iar când cineva nu poate în această zi, va aduce plicul cu mențiunea de mai sus în Sâmbăta viitoare.

Dar de bunăvoie și sacrificiu

Foarte bine știm că ori de câte ori aducem un dar, simțim în inimile noastre și o bucurie. A da, a dăruia este o lege a cerului. Prin daruri inimile noastre se simt legate de Tatăl ceresc. Azi ni se oferă ocazia să ne apropiem prin darurile noastre de Acela Care a făcut cel mai mare sacrificiu pentru noi. Credincioșii copii ai lui Dumnezeu au înțeles cu câtă mare iubire ne-a iubit pe noi Dumnezeu când a dat pe Fiul Său ca jertfă. Numai această cunoștință ne determină și pe noi la sacrificiu de bună voie și din dragoste. Adventiștii de Ziua Șaptea au uimit lumea în ce privește spiritul de dărnicie de care sunt însuflețiți. Aceasta apare ca o taină de neînțeles în ochii lumii. Azi sunt timpuri grele, dar tocmai în aceste timpuri grele vrea Dumnezeu să facă o lucrare mare prin credincioșii Săi copii și prin sacrificiul lor. Timpurile grele sunt timpurile lui Dumnezeu.

„Comunitățile noastre trebuie să fie cuprinse de un mare interes pentru câmpurile misionare de departe și de aproape. O mare binecuvântare dela Dumnezeu va veni peste noi dacă vom face orice efort și orice jertfire spre a duce solia lui Hristos în lume.

Banii dăruiați cu dragoste pentru acest scop, ni se vor restitui cu bogăție. Multe suflete se vor bucura de cuvântul lui Dumnezeu care le-a fost adus prin această lucrare și acum la rândul lor și ei vor jertfi timpul și mijloacele lor ca Evanghelia să fie dusă mai departe”. — „Mărturii”, vol. 4, p. 49.

Odinioară poporul lui Dumnezeu când pribegea prin pustiul Sinai, a adus pentru construirea Sfântului Locaș atât de multe daruri de bunăvoie, încât bătrânii poporului au spus lui Moise: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor pe cari a poruncit Domnul să le facem”. Exod 36, 5. Ei erau atât de însuflețiți în aducerea de daruri încât chiar niciun Core cu toată dușmănia lui, nu a putut influența inimile poporului ca să nu mai dea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Niciun dușman criticos al lucrării lui Dumnezeu nu-i putea opri să aducă daruri tot mai bogate. Sacrificiul lor era fără margini. Doar Moise a putut să-i oprească când a pus să strige: „Nimeni, fie bărbat fie femeie, să nu mai aducă”. Exod 36, 6.

Azi, la fel, în pustia greutăților și lipsurilor de tot felul, Domnul

vrea să-și facă lucrarea prin credinciosul Lui popor. Apoi El va veni cu mărire și putere multă pe norii cerului și va striga: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Ps. 50, 5.

I. Reit

Aviz important

Lucrarea cu Revista de Toamnă a anului 1941

Facem cunoscut tuturor membrilor comunităților noastre că, comitetul Uniunii a luat hotărârea ca anul acesta în locul lucrării cu Revista de Toamnă să facem numai abonamente la revista „Semnele Timpului”. Ținta este ca fiecare membru să-și aboneze pe un an la revista „Semnele Timpului” pe toate rudele, prietenii și cunoșcuții săi. În același timp să nu se uite a se abona și pe ei înșiși. Nimeni să nu aibă o țintă mai mică de două sau trei abonamente, adică dacă o Comunitate are 20 de membri să aibă o țintă medie de 50 de abonamente minimum. Acest lucru nu e greu dacă ne gândim la toți prietenii, rudele și cunoșcuții noștri cari doresc bucuroși să facă un abonament care costă numai 50 lei pe un an întreg. Această lucrare începe numai la finele lui August, dar e bine ca noi să ne pregătim chiar de pe acum, așa ca să spunem la toți membrii noștri ca să-și noteze în carnetele lor numele și adresele acelor pe cari doresc să-i aboneze, pentru ca între timp să-i viziteze și să le spună dorința lor și valoarea acestei reviste prețioase.

Comunitățile vor primi la timp niște formulare și liste pe cari se va trece adresele abonamentelor făcute de membrii Comunităților cu ținta ajunsă care va fi apoi publicată în Curierul. Tot în privința aceasta toți frații secretari de departamente și frații predicatori vor da lămuriri mereu la toți iubiiții noștri frați în privința aceasta și vor ajuta la ajungerea țintei pe Conferințe și Comunități.

Exemplu de dărnicie și binecuvântările dărnicii

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Acest spirit își găsește expresia cea mai înaltă în jertfa lui Hristos pe cruce. Din pricina noastră Tatăl ceresc a dat pe Unicul Său Fiu; și Hristos Fiul S'a dat pe Sine după ce a renunțat la tot ce avea, pentru ca oamenii să fie mântuiți. Crucea de pe Golgota face apel la spiritul de sacrificiu al fiecărui urmaș al lui Hristos. Principiul ilustrat acolo sună: Dați! dați. „Cel ce zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. 1 Ioan 2, 6.

Isus a trăit pe acest pământ mereu dând, El a trăit o viață de abnegație. Pe acest principiu s'a organizat biserica creștină. Apostolii Domnului la rândul lor au lăsat totul pentru Domnul și învățătura lor era mereu aceasta.

În toate priințele v'am dat o pildă și v'am arătat că, lucrând astfel să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice a da decât să primești”. „Să știți”, scria Pavel către Corinteni, că, „cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima sa; nu cu părere de rău, sau de silă, căci, pe cine dă cu bucurie îl iubește Domnul”. 2 Cor. 9, 6—7.

Aproape toți credincioșii Macedoneni erau oameni săraci în bunurile acestei lumi, dar inimile lor abundau în iubire pentru Dumnezeu, iar când se făcea vreo colectă sau străngeri de ajutoare pentru săraci printre credincioșii dintre Neamuri, pentru sprijinirea credincioșilor Iudei, dărnicia credincioșilor macedoneni putea fi înfățișată celorlalte Comunități ca un exemplu de dărnicie. În scri-

soarea sa Pavel le scrie și le atrage atenția la „harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile din Macedonia. În mijlocul multor necazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această străngere de ajutoare pentru sfinți”. 2 Cor. 8, 1—4.

Dărnicia aceasta a macedonenilor era de sigur rezultatul că „s'au mai dat pe sine însăși lui Dumnezeu”. 2 Cor. 8, 5. Ei nu așteptau să fie siliți să ajute, ci, din contră se bucurau mult că au acest privilegiu, de a renunța la o parte din necesitățile lor, ca să poată ajuta la lipsurile altora. Dacă apostolii ar fi voit să-i rețină dela aceasta, i-ar fi năpădit cu darurile lor și i-ar fi silit să le primească. În simplitatea și sinceritatea lor și în iubirea lor față de frați, ei se tăgăduiau bucuroși pe ei înșiși și se împărțeau cu bucurie de rodul binefacerii.

Dărnicia desinteresată aduse mare bucurie în prima biserică, deoarece credincioșii știau că străngările lor sunt plăcute lui Dumnezeu. Milostenia lor dovedea că ei nu au primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Creșterea spirituală este strâns legată cu dărnicia creștină. Urmașii lui Hristos trebuie să se bucure de privilegiul de a da pe față prin viața lor, milostivirea Mântuitorului. Dacă dau, ei au asigurarea că comoara lor merge înaintea lor în curțile cerești. Vor oamenii să-și pună avutul lor în

siguranță? Vor ei să profite de avutul lor? Atunci să-l folosească spre binecuvântarea celor lipsiți. Vor să-și îmmulțescă avutul lor? Atunci să urmeze îndrumarea divină: „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din avutul tău: căci atunci grâna-rele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must”. Prov. 3, 9—10.

Dumnezeu zice: „Ferice de voi cari semănați pretutindeni dealungul apelor”. Isa. 32, 20. O împărțire continuă a darurilor lui Dumnezeu, ori unde lucrarea lui Dumnezeu sau mizeria omenească are nevoie de ajutorul nostru, nu va duce la sărăcie. „Unul care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească”. Prov. 11, 24.

Semănătorul își îmmulțește sămânța prin împrăștiere. Tot astfel se întâmplă și cu cei cari sunt credincioși în a împărți ce le-a dat lor Dumnezeu. Prin dăruire ei își îmmulțesc binecuvântările. „Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se varsă pe deasupra”. Luca 6, 38.

ANUNȚURI

Cine știe unde se află membrii mai jos notați, este rugat să scrie pe adresa: Pavel Olteanu, Str. Virgil Poenaru 73, Galați.

1. Gheorghe Mazălu; 2. Gheorghe Petcu; 3. Paula Gh. Petcu; 4. Maria Faler; 5. Axenia Faler.

Dacă în timp de o lună dela publicarea acestui anunț nu se află situația acestor membri, vor fi șterși din registrul Comunității Galați.

Copilul *Corneliu Oresciuc*, în etate de 14 ani, dorește să fie ucenic la oricare meserie, cu Sabatul liber. Adresa: Pavel Olteanu, Str. Virgil Poenaru 73, Galați.

Fotograf, perfect retușor, apt pentru orice lucrare fotografică, cu 16 ani practică în această meserie, caut spre a conduce atelier sau ca lucrător cu salariu fix, Sabatul liber, în orice oraș din țară. A se adresa: *Ștefan N. Niculae, Str. Iarmaroc 12, Vaslui.*

Fratele *Constantin Burcea*, membru al Comunității Ianuscilor, refugiat în Com. Chirnogeni, a încetat din viață în Spitalul Constanța după o grea suferință. A adormit în Domnul cu speranța revederii cu toți cei sfinți în împărăția lui Dumnezeu.

Sora *Maria M. Tatomir*, membră a Comunității Crângeni-Teleorman, a adormit în Domnul în etate de 18 ani, în ziua de 21 Martie 1941. Ca tânără a căutat totdeauna să fie o fică a lui Dumnezeu, ascultătoare și credincioasă.

Fratele *Radu Piper*, presbiterul Comunității Mircea-Vodă, în etate de 48 de ani, a adormit în Domnul în ziua de 3 Ianuarie 1941. A avut o moarte subită. A fost membru credincios în toate îndatoririle sale față de Dumnezeu.

Fratele *Manea Crețu*, în etate de 53 de ani, membru al Comunității Brăila, după o suferință de ani de zile a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 17 Ianuarie 1941. Cu scurt timp mai înainte înmormântase pe fiica sa *Cornelia* în etate de 18 ani, iar pe ziua de 25 Februarie a. c. a încetat din viață o altă fiică *Gabriela*, în etate de 17 ani. Durerea pentru mamă și soție a fost mare. Dar mângâierea ce-o găsim în fericita nădejde a creștinului a mângâiat și pe această soră credincioasă.

Fratele *Ichim Gheorghiuță*, în etate de 65 de ani, membru al Comunității Viziru-Brăila, a adormit în Domnul în ziua de 24 Februarie, 1941, după o scurtă suferință. A fost un adevărat creștin, model în toate, și astfel despărțirea lui a lăsat durere în mijlocul celor ce l-au cunoscut.

Sora *Ana Gavrilescu*, în etate de 55 ani, membră a Comunității Perișori, Jud. Brăila, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 15 Martie 1941.

În urma unei operații complicate, sora a închis ochii, lăsând orfani de mamă 7 copii. A fost o soție și o mamă bună și credincioasă Domnului Isus. La înmormântare cuvintele de speranță și credință în învierea celor drepti la arătarea Domnului, au mângâiat inimile celor întristați.

Fratele *Nicolae I. Tolan*, în etate de 27 ani, membru al Comunității Motăței-Dolj, a adormit în Domnul în ziua de 29 Aprilie, 1941. La înmormântare a luat parte un public numeros, ascultând făgăduințele minunate ale lui Dumnezeu date celor neprihăniți.

Domnul să ne ajute să-l întâlnim pe iubitul nostru frate la învierea dreptilor.

Sora *Ioana Ghișescu*, membră a Comunității Ochiul-Boului, Jud. Dâmbovița, în etate de 27 ani, a încetat din viață în ziua de 23 Martie 1941 după o suferință grea și lungă.

În timpul celor 6 ani de credință a dat dovadă de statornicie și credincioșie în toate încercările vieții.

Tânărul *Ioan Tudor Băcarna*, din Comunitatea Pârlita-Teleorman, în etate de 18 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 22 Octombrie, 1940. A fost un tânăr credincios, supus și ascultător. Domnul să-i facă parte de învierea dreptilor la revenirea Sa.

Fratele *Nicolae Diculescu* în etate de 28 ani, membru al Comunității Craiova, a adormit în Domnul în ziua de 22 Ianuarie 1941, iar a treia zi a fost condus la locul de odihnă în comuna sa natală Ișalnița, Jud. Dolj.

A fost unicul fiu la părinți, cari au rămas îndurerați în urma sa și mai cu seamă a rămas și o fetiță orfană de mamă și de tată. Cu ocazia aceasta s'a făcut o înmormântare frumoasă, rostindu-se cuvinte dătătoare de speranță și mângâiere din Cuvântul Domnului pentru cei de față cari se numărau la aproape 2000 de suflete, ce au avut ocazia a auzi cuvintele lui Dumnezeu și a vedea cu toții, pentru prima dată, cum se face o înmormântare a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Au luat parte frați și surori din Craiova, cari au format un mic cor.

Acest frate era vorbit de bine de oamenii din sat cari regretau după el, ca unul care a știut să se facă plăcut prin aceea că obișnuia să facă multe fapte caritabile și de binefacere pentru cei săraci. Prin felul inteligent cum a știut să vorbească și să se poarte a stărnit regretul celor ce l-au cunoscut. Deși tânăr în ale credinței, a făcut ca viața lui să fie o lumină pentru mulți din sat și din oraș cu cari era în contact. Era un suflet devotat Domnului și îi plăcea să facă sacrificii pentru lucrare și pentru cei săraci.

La fel și părinții săi, oameni cu viață în Comună caută să dea o bună mărturie despre Domnul.

Atât părinții cât și noi toți cari cunoaștem pe iubitul nostru frate chemat la odihnă, avem mângâierea că potrivit făgăduinței Domnului, să-l vedem în rândul celor mântuiți, laudând pe Domnul pururea.

Sora *Varvara Râmniceanu*, membră a Comunității Brăila, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 3 Martie, 1941. A suferit mulți ani în corp, însă a rămas credincioasă Domnului până în ultimele clipe, străduindu-se să fie o pildă frumoasă și un model de creștină.

Copilul *Titu*, fiul fratelui *Marin Prună*, presbiterul Comunității Salcia-Teleorman, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 14 Aprilie, 1941. Deși în etate numai de 6 ani, iubea pe Domnul Isus, și îi plăcea mult să dea laudă Domnului prin cântări și poezii, la adunările tineretului. Chiar așa mic cum era căuta să fie credincios în toate, pentru ca Domnul Isus să-i dea o coroană strălucitoare la revenirea Sa în mărire. Credem că Domnul îi va face parte și lui de împărăția cerească.

Fratele *Ioan Terenteacă* în etate de 48 ani, membru al Comunității Perieni, Jud. Iași, a fost chemat de Domnul la odihnă. Fiind plutonier în Armata Română, a primit cuvântul Domnului pe care a căutat să-l păstreze cu sfințenie. În cursul celor 17 ani de credință a luptat cu toată râvna și a câștigat toată familia și o parte din rude pentru Domnul. Iar în Comunitate a fost pe deplin consacrat slujbei de presbiter, dând o frumoasă pildă de credincioșie. Domnul să-i facă și lui parte de făgăduințele Sale.

Sora *Vasilica T. Lupu* în etate de 38 ani a adormit în Domnul în ziua de 15 Sept. 1940. A primit botezul în anul 1932.

Sora *Florica Mihăilescu* în etate de 54 ani, membră a Comunității Roșiori-Teleorman, a fost chemată de Domnul la odihnă.

Fratele *Dumitru Lilea*, în etate de 67 ani, membru al Com. Băilești-Dolj, a adormit în Domnul în ziua de 20 Ianuarie, 1941.

Fratele *Gheorghe Stăncescu* în vârstă de 55 ani, din Com. Vișinești-Dâmbovița, a adormit în Domnul în ziua de 28 Februarie, 1941.

Fratele *N. Mihaiu* din Com. Slobozia-Neamț a adormit în Domnul după o grea suferință.

Copiii *Eremencu N. Marin* în etate de 11 ani și *Eremencu N. Iacob* de 2 ani, fiii fratelui *Eremencu M. Nicolae*, din Com. Piatra Jud. Olt, au fost chemați de Domnul la odihnă în zilele de 16 și 17 Ianuarie, 1941.

Iar în ziua de 5 Martie, 1941, *Fratele Eremencu M. Nicolae*, tatăl copiilor, a adormit și el în Domnul, la un interval atât de scurt.

INȘTIINȚARE

Cu plăcere aducem la cunoștință că a apărut în Editura noastră noua carte de mare valoare

Dietă și Hrană

Lucrarea aceasta este un manual pentru studiul dietei sănătoase și instrucțiuni cu privire la hrană. Cetirea și studierea declarațiilor cuprinse în aceasta, va impresiona pe Cetitor în ce privește trănicia și importanța principiilor prezentate.

Faptul că cercetările cele mai moderne au dovedit temeinicia regulilor unei viețuiri sănătoase, după cum sunt prezentate de Spiritul Profetiei, ar trebui să inspire pe Cetitor cu încredere în temeinicia și adevărul lor.

Cartea cuprinde 448 pagini, îngrijit tipărite pe hârtie semi-velină și frumos legată în pânză. Ea se vinde la prețul de Lei 150. —

Scurte Lecturi Biblice

Buna primire ce s'a făcut primei ediții din aceste Lecturi Biblice și numărul mare de cereri cari n'au mai putut fi satisfăcute, ne-a determinat să retipărim această lucrare într'un tiraj de 4.000 exemplare.

Cele 28 lecturi cuprinzând punctele adevărului prezent reprezentat de denomi-națiunea noastră, sunt de data aceasta tipărite într'un format mai mic, așa fel ca să fie cu ușurință introdus în Biblie. Fiecare lectură fiind pe hârtie volantă, tratând câte un subiect anumit, oferă predicatorilor laici, membrilor și tuturor celor cari sunt interesați în predarea de lecturi biblice la amvon, în familii și orice alte ocaziuni, posibilitatea de a mânui cu ușurință materialul pus la dispoziție pentru asigurarea succesului studiului ce se face.

Ca și mai înainte, aceste 28 lecturi biblice sunt puse într'un plic pe care se află tipărit subiectul temelor în ordinea lor numerică.

Se recomandă călduros a fi procurate din vreme pentru că la cursurile ce se vor ține cu slujbași comunităților să fie la îndemână acest material prețios de studiu.

Prețul acestor lecturi biblice este de Lei 10.—